

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν . . . δρ. 8,—

Ἐτησίαν . . . φρ. 10,—

Ἑξαμήνου . . . 4,50

Ἑξαμήνου . . . 5,50

Τριμήνου . . . 2,50

Τριμήνου . . . 3,—

Δι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 26

Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

[Ρωσικὸν παραμῦθι]

Μία φορὰ κ' ἔναν καιρὸ, ζοῦσε σὲ κάποιον τόπον ἕνας ἔμπορος, ὁ ὁποῖος, δώδεκα χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο του, ἔμεινε χῆρος μὲ μιὰ μοναχοκόρη. Τὴν ἔλεγαν Βασιλικὴ κι' ἐξ αἰτίας τῆς ἀσύγχριτης εὐμορφίας τῆς τὴν εἶχαν βγάλῃ «ἡ Ωραία».

Ἦταν ὀκτὼ χρονῶν ὅταν ἔχασε τὴ μητέρα της. Στὸ κρεβάτι ποῦ πέθαινε, ἔκραζε τὴ μικρὴ τῆς κόρη, ἔβγαλε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς μιὰ κούκλα, τῆς τὴν ἔδωσε καὶ τῆς εἶπε:— «Ἀκουσε, Βασιλική, κ' ἐνθυμοῦ τὰ τελευταῖά μου λόγια. Ἐγὼ τώρα πεθαίνω, ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐχή μου, σοῦ ἀφίνω κι' αὐτὴ τὴν κούκλα. Πρόσεχε τὴν, ἔχε τὴν πάντα μαζί σου καὶ φύλαγέ τὴν μὴ σοῦ τὴν ἰδῇ

κανεῖς. Καὶ ἂν ποτὲ σοῦ τύχῃ κανένα κακό, δὲς τῆς νὰ φάγῃ κάτι τί, ζήτησέ της συμβουλὴν, κι' αὐτὴ θὰ σὲ βοηθήσῃ χωρὶς ἄλλο νὰ βγῇς ἀπὸ τὴ στενοχώρειαν.»

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἔμπορου ἐφίλησε τότε τὴν κόρη τῆς κ' ἐξεψύχησε.

Ὁ ἔμπορος ἔκλαψε κάμποσο καὶ ῥο τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἐπένθησε ὅπως ἐταίριαζε ὕστερα ὁμῶς συλλογίσθηκε νὰ ξαναπαντρευθῇ. Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν ἐδυσκολέθη νὰ βρῇ ἄλλῃ γυναῖκα. Κ' ἐδιάλεξε μιὰ χήρα, ὅχι πολὺ νέαν, ποῦ εἶχεν ἀπὸ τὸν πρῶτό της γάμο δυὸ κόρες τῆς ἰδίας σχεδὸν ἡλικίας μὲ τὴ Βασιλική. Ἔτσι ἐνόμισε, ὅτι θὰ ἦταν καλὴ μητέρα καὶ γιὰ τὴ μοναχοκόρη του.

Μόλις ὁμῶς παντρεύθηκε τὴ χήρα, εἶδε τὸ λάθος του, γιατί δὲν ἤυρε ἑς αὐτὴ τὴν καλὴν μητέρα ποῦ ἠλπιζε νὰ εὕρῃ. Ἰσα-ἰσα ἐπειδὴ ἡ Βασιλικὴ ἦταν ἡ πῖο εὐμορφὴ τοῦ τόπου, ἡ μητριά της καὶ ἡ κόρες τῆς τὴν ἐμισοῦσαν, τὴν ἐφθονοῦσαν καὶ ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ τῆς κάμνουν τὴ ζωὴ ἀνυπόφορη. Γιὰ νὰ λιγνέψῃ, τῆς ἐπέβαλλαν τὲς πῖο βαρεῖες δουλειές, καὶ γιὰ νὰ μαυρίσῃ, νὰ σχηματίζῃ, τὴν ἐξέθεταν ἐπὶ τὸν ἥλιο καὶ ἐπὶ τὸν ἀνεμὸ.

Ἡ Βασιλικὴ τὰ ὑπέμενεν ὅλα χωρὶς παράπονο. Ἀλλὰ μ' ὅλ' αὐτά, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ κόρη ἐγίνετο πῖο εὐμορφὴ, ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ μητριά της καὶ ἡ ἀδελφές της, ποῦ τὲς ἔτρωγεν ὁ φθόνος κι' ἡ κακία, ἐλίγνευαν κι' ἀσχημίζαν, ἂν καὶ κάθουνταν πάντα μὲ σταυρωμένα χέρια χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα.

Ἀλλὰ πῶς τὰ ἔβγαζε πέρα ἡ Βασιλική; Ὁ ῥωτῆστε. Νά, τὴν ἐβοηθοῦσε ἡ κούκλα τῆς, ἀλλοιώτικα θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμνῃ ὅλες τὲς δουλειές ποῦ ἀπαιτοῦσαν ἀπ' αὐτήν.

«Πήγαινε γρήγορα εἰς τῆς Μπάμπας-Γιάγκας!...»
(Σελ. 206, στ. 6'.)

Ἡ Βασιλικὴ ἐφρόντιζε πολὺ γιὰ τὴν κούκλα τῆς, ἀφοῦ τῆς τὸ εἶχε συστήσῃ ἡ μητέρα της, καὶ συχνὰ ἐστερεῖτο αὐτὴ γιὰ νὰ τῆς δίνῃ τὰ καλλίτερα κομμάτια. Τὸ βράδυ, ὅταν ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐπεφτε νὰ κοιμηθῇ, αὐτὴ ἐκλείνετο ἐπὶ τὸ καμαράκι τῆς, εἰς τὴ σοφίτα, ἔβαζε μπροστὰ εἰς τὴν κουκλίτσα τῆς τὰ φαγιά καὶ τῆς ἔλεγε: «—Νά, μικρούλα μου, τρώγε καὶ ἄκουγε τὰ βάζανά μου. Ζῶ μαζί μὲ τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ καμμιά χαρὰ δὲν βλέπω εἰς τὴ ζωὴ μου. Ἡ κακὴ μητριά μου θὰ μὲ φάῃ, θὰ μὲ πεθάνῃ. Πές μου λοιπὸν ἐσὺ τί νὰ κάμω;»

Ἡ κουκλίτσα ἔτρωγε ὅλα τὰ φαγιά, ὕστερα παρηγοροῦσε τὴ Βασιλικὴ μὲ γλυκὰ λόγια καὶ τὸ πρῶτ' ἡ ἑκάμνε ὅλες τὲς δουλειές. Ἔτσι ἡ μικρὴ μπορούσε νὰ ἀναπαύεται εἰς τὴ σκιά καὶ νὰ μαζεύῃ λουλούδια, ἐνῶ ἡ κούκλα ἐσκούπιζε

«Ἀκουσε, Βασιλική, κ' ἐνθυμοῦ τὰ τελευταῖά μου λόγια...» (Σελ. 205, στ. α'.)

τὴν αὐλή, ἐπὶ τὴν κήπο, ἀναβῆ τὴ φωνὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ νεῦρου ἀπὸ τῆ βρύσης. Εἶχε δεῖξαι ἀκόμη εἰς τὴν Βασιλικὴν κ' ἕνα γόρτο, ποῦ γιάτρειε τὸ μαῦρισμα τοῦ ἡλίου καὶ ξανάδινε εἰς τὸ λιοπαμμένο πρόσωπο τὸ πρῶτό του χρώμα.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ἡ Βασιλικὴ ἦταν τώρα κοπέλλα τῆς παντρεῖας, καὶ ἐνθ' ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ τόπου τὴν ἤθελαν γιὰ γυναῖκα, κανεὶς δὲν ἐγύριζε νὰ κυττάξῃ τὰς ἀδελφές της. Ἡ μητρυιὰ εἶχε λυσάξῃ γι' αὐτὸ καὶ ἔς ὅλους τοὺς γαμπροὺς ποὺ παρουσιάζονταν, εἶδεν τὴν ἴδια ἀπάντησι :

— Δὲ θὰ παντρεύω τὴ μικρότερη πρὶν παντρευθῶν ἡ μεγαλύτερη τῆς !

Ἄλλ' ἄμα ἔφρουσαν, τὴν ἐκურίευσεν ὁ θυμὸς κ' ἐξεθύμωκεν δερνώντας τὴν καὶ μὲν τὴν κοπέλλα.

Μιά φορά, ὁ ἔμπορος ἀναγκάσθηκε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ δουλειές του, καμπόσο καιρὸ καὶ, ἐνθ' αὐτὸς ἔλειπε, ἡ γυναῖκα τοῦ πῆγε καὶ κάθησε σ' ἐν' ἄλλο σπίτι, κοντὰ ἔς ἕνα πυκνὸ δάσος. Στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ δάσους ἦταν μιὰ καλυβούλα, ὅπου ζοῦσε μιὰ σρτίγγλα μάγισσα, ἡ Μπάμπα-Γιάγκνα. Αὐτὴ δὲν ἄφινε κανένα νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ εἶχε τὴ φήμη πὼς ἀγαποῦσε πολὺ τὸ τρυφερὸ κρέας, προπάντων τῶν παιδιῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν. Ἐλεγον πὼς τριγύριζε μέσα ἔς ἕνα μεγάλο γουδί καὶ εἶχε μαζὶ τῆς μιὰ σκούπα, γιὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τοῦ περάσματός της.

Ὅταν ἐπῆγαν εἰς τὸ καινούριο σπίτι, ἡ μητρυιὰ ἔστειλε συχνὰ τὴ Βασιλική, μὲ διάφορες προσάσεις, εἰς τὸ δάσος. Ἀλλὰ ἡ κόρη ἐγύριζε πάντα ζωντανή, γιὰτὶ ἡ κούκλα τῆς εἶδε κατὰ τὸ δρόμο καὶ τὴν ἐμπόδιζε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ καλύβι τῆς Μπάμπα-Γιάγκας.

Ἔτσι ἔφθασε τὸ φθινόπωρο μὲ τὰς ἀτελείωτες νύκτες του. Ἡ μητρυιὰ ἔδωσε σὲ καθεμιὰ κόρη τῆς ἀπὸ μιὰ ἐργασία, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν τελειώσῃ σὲ ὀρισμένον καιρὸ. Ἡ πρῶτη θὰ ἔκαμνε δαντέλλα, ἡ δεύτερη θὰ ἔπλενε κάλτσες καὶ ἡ Βασιλικὴ θὰ ἔγνεθε μαλλί. Ἐνα βράδυ, ἡ μητρυιὰ ἔσβυσε ὅλα τὰ φῶτα

τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν ἄφισε παρὰ ἕνα κερί γιὰ τὰ κορίτσια ἔπειτα ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Τὰ κορίτσια ἐξηκολούθησαν νὰ ἐργάζονται. Ἐξάφνα ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Τότε μιὰ ἀπὸ τὰς καλὰς ἀδελφές πῆρε τὸ ψαλλίδι καὶ, μὲ τὴν πρόφασιν πὼς θὰ σιάξῃ τὸ φυτίλι, ἔσβυσε τὸ λωξιδιόλου τὸ φῶς. Γιὰτὶ ἡ μητέρα τῆς, κρυφά, τῆς εἶχε παραγγείλῃ νὰ κάμῃ, ἔτσι.

— Ἦθ' ὅθ' ἀκάρωρε τώρα ; ἐφώνησαν ἡ δὺ ἀδελφές. Δὲν ὑπάρχει κανένα φῶς εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ ἐργασία μας δὲν ἔτε-

«Τρῶγε κι' ἄκουγε τὰ βάσανά μου...»
(Σελ. 206, στ. β').

λείωσαν ἀκόμη. Πρέπει κάποια νὰ τρέξῃ εἰς τὴν Μπάμπα-Γιάγκνα.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ πάγω, εἶπεν ἐκείνη ποὺ ἔκαμνε τὴ δαντέλλα· βλέπω πολὺ καλὰ μὲ τὴ λάμψιν ποὺ κάνει τὸ βελονάκι μου.

— Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη, εἶπεν ἐκείνη ποὺ ἔπλενε κάλτσες· ἡ βελόνες μου μοῦ δίνουν ἀρετὴ εἰς τὸ φῶς.

— Τότε θὰ πᾶς ἐσύ ! ἐφώνησαν κ' ἡ δὺ εἰς τὴν Βασιλικήν· πῆγαινε γρήγορα εἰς τὴν Μπάμπα-Γιάγκνα !

Καὶ τὴν ἔσπρωξαν ἔξω.

Ἡ Βασιλικὴ ἀνέβη εἰς τὴν σόφιστά της, ἔδωσε εἰς τὴν κούκλα τῆς τὰ φαγιά ποὺ τῆς εἶχε φυλάξῃ καὶ τῆς εἶπε :

— «Νά, κούκλίσσα μου, τρῶγε κι' ἄκουγε τὰ βάσανά μου. Δὲν εἶμαι μὲ στέλνουν εἰς τὴν Μπάμπα-Γιάγκνα γιὰ νὰ φέρω φῶς. Χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ φάῃ !»

Ἐκρυψε ὕστερα τὴν κούκλα εἰς τὴν τσέπη τῆς κ' ἔφυγε.

Μπήκε εἰς τὸ πυκνὸ δάσος κ' ἡ καρδὸν τῆς ἔτρεμε... Φοβισμένη περπάτησε πολλὴν ὥρα, ὅταν ἔξαφνα ἕνας καβαλλάρης ἔπέρασε ἀπὸ μπροστὴ τῆς μὲ καλπασμό. Ἦταν κάτασπρος, εὐμορφος, καὶ τὰ ροῦχά του, τ' ἄρματα του, τὸ ἄλογό του καὶ τὰ φάλαρα τοῦ ἀλόγου του ἦσαν ὅλα λευκά. Τὴ στιγμὴν ἐκείνην ἔχαραξε ἡ αὐγὴ.

Ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της καὶ σὲ λίγο εἶδε ἄλλον καθαλάρη νὰ τὴν προσπερνᾷ. Αὐτὸς ἦτον κόκκινος εἰς τὸ πρόσωπο, μὲ κόκκινα ροῦχα καὶ κόκκινα ἄλογα, κοκκινοντυμένο. Ὁ ἥλιος ἐκείνη τὴ

στιγμὴν ἐπρόβαινε μ' ὅλην τὴν λάμψιν.

Ὁλόκληρη νύκτα καὶ ἄλλη μιὰ μέρα, ἡ Βασιλικὴ περπάτησε εἰς τὸ πυκνὸ δάσος καὶ μόνο τὸ ἄλλο βράδυ ἔφθασε εἰς τὸ ἀδενδρο μέρος, ὅπου ἦταν ἡ καλύβα τῆς Μπάμπα-Γιάγκας. Ὁ φράκτης ποὺ τὴν ἐτριγύριζε, στριβόταν σὲ πόδια γιγαντιαίων πουλιῶν καὶ ἐλὲκλῃρος ἦταν σχηματισμένος ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα καὶ ἀπὸ κρανία. Οἱ παραστάτες τῆς πόρτας ἦσαν κόκκαλα μηριῶν κ' οἱ σύρτες ἦσαν ἀπὸ μπράτσα. Στὴ θύρᾳ τῆς κλειδαριῆς ἔβλεπε μιὰ μασέλα μὲ μυτερά δόντια.

Βουβὴ ἀπὸ τὸν τρόμο τῆς, ἡ Βασιλικὴ ἔμεινε καρφωμένη εἰς τὴν γῆ. Ἰσα-ἴσα ἐκείνη τὴ στιγμὴν πέρασε καὶ τρίτος καβαλλάρης. Ἦταν μελαγχρινός, καὶ τὰ ροῦχά του ὀλόμαυρα καὶ τὸ ἄλογό του μαῦρο σὰν τὴν πίσσα. Ἐφθασε ὡς τὴν πόρτα, κ' ἔβλεπεν ἄφαντος σὰν νὰ τὸν ἐκτάπειν ἡ γῆ.

Ἡ νύκτα σὲ λίγο σκέπασε τὸν κόσμο. Ἀλλὰ τὸ σκοτάδι δὲν βάσταξε πολὺ, γιὰτὶ ἐπάνω εἰς τὸν φράκτη, τὰ μάτια ὅλων ἐκείνων τῶν κρανίων ἄρχισαν νὰ λάμπουν τόσο ζωηρὰ, ὥστε ὅλο τὸ μέρος φωτίσθηκε σὰ νὰ ἦταν ἡμέρα.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνην ἕνας τρομερὸς κρότος ἤλθε ἀπὸ τὸ δάσος. Τὰ δένδρα ἐσεισθήκαν, τὰ ξερὰ φύλλα ἔτριξαν. Ἦταν ποὺ ἐπερνόυσε τὸ δάσος κ' ἔφθανε εἰς τὸ καλύβι τῆς ἡ Μπάμπα-Γιάγκας, μέσα εἰς τὸ μεγάλο ξύλινο γουδί τῆς ποὺ τὸ κυβερνοῦσε μὲ τὸ γουδοχέρι, ἐνθ' ἐσάρωνε τὰ ἴχνη τοῦ δρόμου τῆς μὲ μιὰ μεγάλη ἀρνόσκουπα.

Ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν πόρτα, σταμάτησε, μύρισε τὸν ἀέρα ὀλόγυρα κ' ἐφώνησε : «Ἀνθρώπινον κρέας μοῦ μυρίζει ! Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ ;»

Χαμένη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς, τρέμουσα σὰν τὸ φύλλο, ἡ Βασιλικὴ ἐπλησίασε τὴν στρίγγλα, τῆς ἔκαμε μιὰ μετάνοια καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐγὼ εἰμαι, καλὴ μου γιγιά ! μ' ἔστειλαν σὲ σένα ἡ ἀδελφές μου γιὰ νὰ μοῦ δώσῃς φῶς.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ἡ Μπάμπα-Γιάγκνα, τὲς γινώσκω. Πρέπει ὁμως πρῶτα νὰ μείνῃς ἐδῶ λίγο καιρὸ νὰ μὲ κάμῃς λίγη δουλειὰ καὶ νὰ σοῦ δώσω τὸ φῶς. Ἀλλοιῶτα θὰ σὲ φάω.»

Ἐπειτα γύρισε κατὰ τὴν πόρτα κ' ἐφώνησε :

— «Ἐ, καλοὶ μου σύρτες, τρανηχόητε ! καὶ σύ, μεγάλη μου πόρτα, ἀνοιξέ !»

Ἡ πόρτα ἀνοίξε διὰπλατὴ καὶ ἡ μάγισσα μπήκε. Ἡ Βασιλικὴ τὴν ἀκολούθησε καὶ ἡ πόρτα ξανάκλεισε μόνη τῆς.

Ἀμα μπήκε εἰς τὸ σπίτι τῆς ἡ Μπάμπα-Γιάγκνα, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ καρέκλα κ' ἐφώνησε τὴ Βασιλική.

— «Ἐλα, τῆς εἶπε, βάλε εἰς τὸ τραπέζι ὅ,τι εἶναι μέσα εἰς τὸ φούρνο, γιὰτὶ πεινώ φοβερά.»

Ἡ Βασιλικὴ ἄναψε ἕνα δαδί καὶ ἄρχισε νὰ βράζῃ ἀπὸ τὸ φούρνο ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαγιά ποὺ ἦταν καμωμένα γιὰ τὴ μάγισσα καὶ ποὺ θὰ ἔφθαναν γιὰ δέκα ἀνθρώπους. Ἐπειτα κατέθηκε εἰς τὸ ὑπόγειο καὶ πῆρε κρασί, μέλι καὶ σταφίδες, καὶ τὰ ἔβαλε ὅλα εἰς τὸ τραπέζι, ὅπου ἡ μάγισσα τὰ καταβρόχθισε, χωρὶς νὰ φάῃ γιὰ τὴ Βασιλική παρὰ μιὰ κουταλιά σούπα, μιὰ πέτσα ψωμί κ' ἕνα κομματάκι κρέας.

Πρὶν νὰ πλαγιάσῃ, ἡ Μπάμπα-Γιάγκνα εἶπε εἰς τὴν Βασιλικήν : «Πρόσεξε καλὰ ! αὐριο, ἄμα φύγω, θὰ σκουπίσῃς τὸ καλύβι, θὰ καθαρίσῃς τὸ ὑπόγειο, θὰ εἰσμάσῃς τὸ φαί, θὰ πλύνῃς τὰ ροῦχα καὶ θὰ βγάλῃς ἀπὸ τὸ σακκὶ ὡς ἕνα κοιλὸ στάρι καὶ θὰ τὸ καθαρίσῃς καλὰ-καλὰ. Πρόσεξε νὰ γίνουν ὅλα, γιὰτὶ ἀλλοιῶτα θὰ σὲ φάω !»

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Ὁ ποιητὴς Στέφανος Μαρτζώκης, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τῆς ἐποχῆς μας καὶ γνωστός εἰς τοὺς φίλους μας ὡς παλαιὸς συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» γράφει, τώρα τὴν Λυττοβιογραφίαν του. Ἀπόσπασμα εἰς αὐτῆς ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ περιοδικὸν «Καλλιτέχνης» ἡ ἀναδημοσίευση κατωτέρω μερικὰ χαρακτηρισμένα ἐπεισόδια τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ ποιητοῦ, ποὺ ἀξίζει νὰ τὰ διαβάσῃ καὶ οἱ ἀναγνώσται μας. — Σ. τ. Δ.]

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

... Τὸ πρῶτο σχολεῖο ποὺ μ' ἔστειλαν, ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ μικρός, ἦταν γυναικειο, καὶ γιὰ τοῦτο ἐπῆγαινα μὲ τὴν λατρευτὴν μου ἀδελφὴν Ἀμάτα. Μ' ἔστειλαν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀφίνω ἡσυχία τὸ σπίτι, μὰ ἔβαλα σ' ἐπανάστασι τὰς μαθήτριάς. Καμμιά φορά ἐπέρναμε καὶ τὴν μικρὴν μου ἀδελφὴν τὴν Ἑλένη, ποὺ ἦταν τότε ἔως δεκαπέντε μηνῶν. Μιά μέρα, ἐνθ' καθόμασσε στὰ σκαμνάκια μας, νάσου κ' ἀκούμε γοργὰ πατήματα καὶ γρήγορα στὴ σκάλα. Γυρίζουμε καὶ τί νὰ ἴδωμε ! Μερικοὺς ναῦτες Ἀγγλους. Τὶ ἔγινε ἐκεῖ μέσα δὲν περιγράφεται. Δασκάλες, παιδιά, ὅλοι γιὰ μιὰ στιγμὴν κλειστήκαμε στὲς κάμαρες, καὶ τότε ἦταν ὁ τρόμος μας ποὺ βουβαθήκαμε... Τὴ στιγμὴν ποὺ ἤμουν κλεισμένος μὲ τὴν μεγαλύτερήν μου ἀδελφὴ καὶ ἡμποροῦσα κάπως νὰ συγκεντρώσω τὴ σκέψιν μου, ἐγύρισα ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ μάτια, μὰ δὲν εἶδα τὴν ἀδελφούλα μου : «Θεὲ μου, φωνάζω στὴν ἀδελφὴν μου τὴν Ἀμάτα, μὰς ἐπῆραν οἱ Ἑγγλέζοι τὴν Ἑλένη μας». Δὲν ἐπρόσθαλα νὰ τελειώσω, ποὺ τρέχω σὰν τρελὸς στὴν σάλα, μὰ τί βλέπω ! Νὰ τὴν κρατοῦν οἱ ναῦτες στὴν ἀγκυραλίαν τους καὶ νὰ τὴν πνίγουν στὰ φιλιά. Μόλις μὲ εἶδαν, ἐννόησαν τὴν παλληκαριά μου κ' ἐξέσπασαν στὰ γέλια. Ἐπῆραν κ' ἐμὲ

στὴν ἀγκυραλίαν τους, μ' ἐπνίξαν κ' ἐμὲ στὰ φιλιά καὶ μ' ἐφόρτωσαν κουφέτα. Ἔτσι κ' ἐγὼ μὲ πασαλειμμένο τὸ πρόσωπο ἐπῆρα τὴν πασαλειμμένην μου ἀδελφὴν καὶ τὴν ὠδήγησα θριαμβευτικῶς στὴν κάμαρα ὅπου ἡ δασκάλας κατακίτρινες ἔκαναν προσευχῆς στὴν Παναγίαν γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ. Τὰ ἴδια μυαλά τῶν παιδιῶν εἶχαν καὶ ἡ καὶ μὲν ἡ δασκάλας.

Ἐἶχα ἀρρωστήσῃ πολὺ βαρεῖα ἀπὸ τύφο καὶ ἡ φτωχὴ μου μάνα ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ μισόλογα τοῦ γιατροῦ, ἦταν ἀπαρηγόρητη. Πόσα δάκρυα εἶχαν γύσει τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια ! Ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀληθινὴ στὸ πρόσωπο τοῦ μεγάλου Παλεκάκη καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία μου, κατ' ὁρῶσαν ν' ἀπομακρύνουν τὸν κίνδυνον. Στὴν ἀνάγκαν μου εἶχε ἐρθῇ στὴ Ζάκυνθο ὁ διαπρεπὴς πλατωνιστὴς Θεόδωρος Καρούσος, διευθυντὴς τῆς Παιδείας τοῦ Σχολοῦ τοῦ Ληξουριοῦ. Ὁ πατέρας μου τὸν εἶχε προσκαλέσει σὲ γεῦμα. Ἐγὼ στὸ κρεβάτι, ρουφούσα ὅλες τὰς μυρωδιὰς ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν κουζίνα, μὰ ἐκεῖνο ποὺ μὲ εἶχε δαιμονίσει ἦταν ἡ μυρωδιὰ τοῦ πεπονιοῦ. Γιὰ νὰ μὴ ἐκεῖ σιμώτερον, εἶπα στὴν ὑπηρετριά μας νὰ μὲ πᾶσιν εἰς τὸ πλυντήριον ποὺ εἶχε περισσώτερον φῶς. Βρίσκω εὐκαιρίαν καὶ σηκώνομαι, ἀρπάζω δύο φλουδὲς καὶ τὰς καταπίνω. Τὴ στιγμὴν ποὺ ἀναγλειφόμουν, νάσου καὶ μπαινὴ ἡ μάνα μου. Εἶνε περιττὸ νὰ πῶ τί ἔγινε ὁ γιὰτὸς ἄγριος ἄγριος «καληὸς παῖς, τί ἔκαμες» μοῦ λέει κ' ἐπῆρε τὸ καπέλο τοῦ καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξι κατέβηκε τὴ σκάλα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνην αἰσθάνθηκα καλλιτέρα. Ἡ φύσις, φαίνεται, μ' ἐφύλαξε στὴ ζωὴ γιὰ νὰ γράψω αὐτὰς τὰς βιογραφικὰς σημειώσεις ! Δὲν εἶναι ἀλήθεια !

Ἦναι ἀπὸ ἐμὲ εἶχε πολὺ βαρεῖα ἀρρωστήσῃ ἡ ἀδελφούλα μου ἡ Ἑλένη ποὺ ἦταν τότε εἰκοσι μηνῶν. Καὶ τί δὲν ἔκαμαν οἱ φτωχοὶ μου γονεῖς καὶ ἡ ἐπιστήμη γιὰ νὰ τὴν σώσουν ! Στὸ κρεβάτάκι τῆς, τὴν ὕστερον στιγμὴν τῆς, ἐγύριζε καὶ μᾶς ἐκύτταζεν ὅλους, μόνο τὸν πατέρα καὶ τὴν μάνα ἔκραζε μὲ τ' ὄνομα κ' ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ γαλανὰ της μάτια. Κι' ὅταν τὴν ἐπτόλισαν, τὴν ἔβαλαν στὴν σάλα καὶ τὴν πλημμύρισαν σ' ἄνθη. «Ποῦ θὰ πᾶς ;», τοὺς ρωτοῦσα. «Κάπου ποῦ θὰ πᾶς κ' ἐμῆς», μ' ἀπάντησεν ὁ πατέρας μὲ γυμνὸν τὸ κεφάλι. Πῆγαινα συχνὰ εἰς τὴν σάλα γιὰ νὰ τὴν βλέπω καὶ γιὰ νὰ τὴν φιλῶ, μὰ, πρὶν ἀπὸ ἐμὲ, πῆγαινε τὸ σκυλάκι μας, ἀνέβαινε εἰς τὸ κρεβάτάκι τῆς καὶ τὴν ἐγλείφε. Καὶ τὴν ἡμέραν ποὺ τὴν πῆγανε στὴν ἐκκλησιά, μ'

ἔστειλαν σ' ἕνα γειτονικὸ σπίτι, μὰ ἐγὼ ποὺ ἔδωκα τόσους πλῆθος κ' ἄκουα τῆς καμπάνης νὰ πανηγυρίζουν, ἔλεγα μὲ μιὰ κάποια περηφάνεια : Κάπου πάει ἡ ἀδελφὴ μου ποὺ θὰ πᾶμε κ' ἐμεῖς !..

Ἀνάμεσα στὰ παιγνίδια, εἶχε γεννηθῇ στὴν ψυχὴν μου μιὰ λατρεία στὴν Ἑλευθερίαν, ἕνα μῦθος ἀσπονδὸς σὲ κάθε τυραννία, μιὰ ἀπειρη ἀγάπη στὴν ἄλλην πατρίδα μου, τὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸ Ἀρκάδι τί ἐδοκίμασεν ἡ ψυχὴ μου ! Ἀνέβαινα σ' ἕνα καναπέ κ' ἐκφωνοῦσα λόγους πατριωτικοὺς. Καὶ τὰ λόγια μου ἐκείνα ἀναφταν τὰς καρδιὰς τῶν ἀκρατῶν μου, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους βρισκότουνα καὶ ὁ Σπύρος ὁ Μάργαρης, ποὺ ἡρώϊκα ἐπολέμησε εἰς τὸ πλευρὸ τοῦ Γαριβάλδη στὴν λατρευτὴν Γαλλίαν στὸ 71, καὶ ἡρώϊκω-τατὰ ἔπεσε στὴν Μακρονίτσα γιὰ τὴν χρυσήν μας Ἑλλάδα.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνέθη κατὶ σὺν σπῆτι μας ποὺ μᾶς ἐδύοισεν στὴν μεγαλειότητα τῆς λύπης. Ἡ μάνα μας εἶχε βαρεῖα ἀρρωστήσῃ. Εἶχε εὐτυχῶς ξεφύγει τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ ἦταν παράλυτη. Ὁ γιὰτὸς μᾶς εἶχε βεβαιώσει ὅτι κ' αὐτὸ θὰ περάσῃ. Πραγματικῶς ἄρχισε νὰ κἀνῃ τὰ πρῶτα βήματα. Τὴν πρῶτη μέραν ἡμαστέ ὅλοι γύρω τῆς σὰν τὸ φιλόστοργον πατέρα ποὺ βλέπει τὸ παιδίον του νὰ στρατεύῃ. Ὅλοι εἶχαμε καρφωμένα τὰ μάτια ἐπάνω τῆς, κ' ὅταν ἄρχισε νὰ περπατῇ σστηριγμένη στὰ χέρια τῆς Ἀμάτας καὶ τοῦ Πίου, χτυποῦσε δυνατὰ ἡ καρδιά μου. «Γιὰ δέστε πὼς περπατεῖ», ἔλεγε μὲ φωνὴν πνιγμένη ὁ Ντάνος, καὶ τὰ μεγάλα του μαῦρα μάτια μέσα ἀπὸ τὰ ματογυῶνα ἦσαν πλημμυρισμένα στὰ δάκρυα. «Μπράβο, Μαρίνα», ἔλεγε ὁ πατέρας, ἐνθ' ἐκείνη σήκωνε τὰ μάτια ψηλὰ καὶ κλαίοντας μᾶς χαμογελοῦσε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

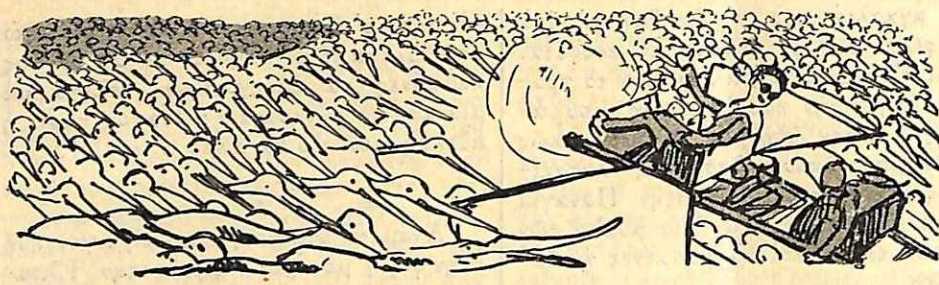
ΕΣΠΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Ἐθαύμασε ἡ ἡμέρα κ' ἡ δροσιὰ τοῦ δειλινοῦ ἔρχεται ἀπ' τὸ κύμα πέρα κ' ἀπ' τὰ δένδρα τοῦ βουνοῦ.

Τώρα, ποῦχει ὁ ἥλιος δύσει, τώρα πάει στὴ φωλιά τὸ πουλί, νὰ ξενοκτεῖσῃ δίπλα σ' ἄλλα τὰ πουλιά.

Μέσ' τὴ θάλασσα γαλήνην ταραχὴ στὴ γῆ καμνιά' ὅπου νάναι κ' ἡ Σελήνη θὰ φανῇ στὴν ἐρημιά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ - ΚΡΑ

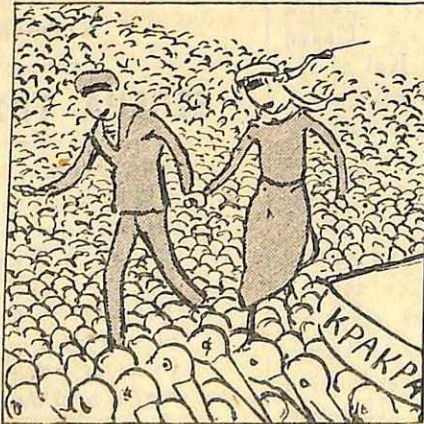
[Αεροναυτική μυθιστορία υπό
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Ο μικρός αεροπόρος Λουκιανός εξακολουθεί και τελειώνει την διήγησιν της θαυμασίας επιστροφής του εις Γαλλίαν διά του αεροπλάνου του «Κρά - Κρά» :

Παρά τὸ βουνὸν Λὺς - Λακρουά ὦτι, εὐρέθημεν εἰς ὕψος χιλίων ἑκατὸν μέτρων. Τὸ ψῦχος ἀνεξωογόνησε τοὺς τορεῖς μας κυλινδρούς καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐτρέξαμεν μὲ ὄλην μας τὴν ταχύτητα. Ἐβυθίσθημεν σχεδὸν κατὰ κάθει-
τον εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ντράν, — ὁ! σὰς βεβαίῳ ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Βαβέτα δὲν ἐτραγουδοῦσεν... — ἐπεράσαμεν κατό-
πιν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Γκράντ - Σαρτρὲξ καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡμ-
πορούσαμεν νὰ καθρεπτίζωμεθα ὡς εἰς καθρέπτην ἀληθινόν, εἰς τὰ διαυγῆ νερά τῆς λίμνης Μπουρζέ. Δὲν εἶχαμεν πλέον παρὰ νὰ λοξοδρομήσωμεν ἀριστερὰ διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς πρώτας κορυφὰς τῆς Γιούρας καὶ ἐκεῖθεν πλέον ὁ δρόμος μας ἦτο εὐθύς. Ἐὰν ὁ κινήτηρ ἐπανεύ-
ρισκε τὴν συνήθη του δύναμιν τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα θα ἐκοιμώμεθα εἰς τὰ κρε-
βάτια μας.

Ἀνεβαίναμεν, ἀνεβαίναμεν ὑπὸ τὰς ριπὰς τοῦ ἀνέμου ὅπως ἀναβλίνει ἕνας γάρβινος ἀετός... Μετ' ἡλιγυδῆ ταχύτητα ἐγίνετο ἡ ἀνάβασίς μας. Ἡ ἀτμόσφαι-
ρα, τὴν ὁποίαν διεσχίζαμεν τώρα, ἦτο

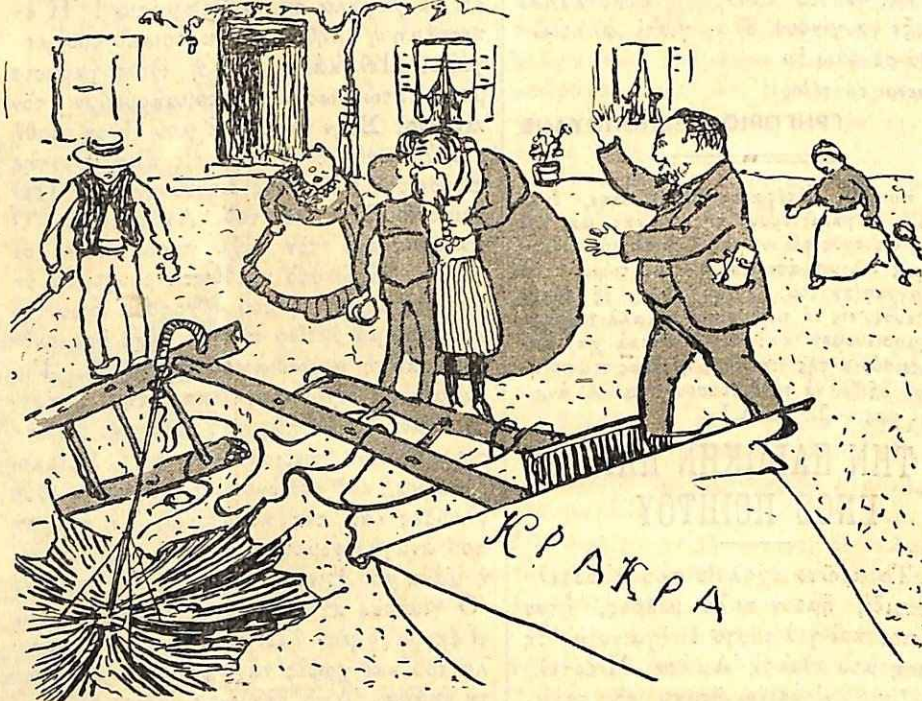

τόσον ἀραιά, ὥστε μετὰ δυσκολίας ἐγί-
νοντο αἱ ἀναφλέξεις τοῦ κινήτηρός μας. Μετά
τινας ἀφλογιστίας, οἱ
τρεῖς κυλινδροὶ ἐσιώ-
πησαν καὶ ἡ ἑλιξ ἔμει-
νεν ἀκίνητος. Τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην ἐφοδῆθη
ὅτι θὰ ἐκρημνίζομεθα.
Εὐτυχῶς ἡ ὁμβρέλλα
μας ἀπετέλει θύλακα
ἀέρος ἱκανὸν νὰ κρατῇ
τὴν ἰσορροπίαν τοῦ αε-
ροπλάνου. Ὅπως δὲ-

ποτε, ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ πάσης ἀντι-
στάσεως. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἀνεμος
μᾶς ἔκαμεν νὰ στρέψωμεν τὰ νῶτα πρὸς
τὸ Παρίσι καὶ μᾶς παρέσυρε πρὸς τὴν

ἀντίθετον διεύθυνσιν μὲ ταχύτητα ἀνυ-
πολόγιστον...

Μετὰ δέκα λεπτῶν ἤλιγγον καὶ ἀπελ-
πίσαν, εἶδα ἐμπρὸς μας, εἰς ἀπόστασιν
τὴν ὁποίαν δὲν ἡμπορούσα νὰ ἐκτιμήσω,
ἕνα σύννεφον τόσο πυκνὸν καὶ μαῦρον,

ὥστε τὸ ἐξέλαβα διὰ βουνόν. Ἀλλὰ τὸ
βουνὸν αὐτὸ ἐπεριπατοῦσε καὶ ἤρχετο
κατ' ἐπάνω μας. Ἡμεῖς ἡμεῖς ὁ κομή-
της καὶ ἐκεῖνο ἦτο ἡ γῆ, μὲ τὴν ὁποίαν
θα συνεκρούμεθα...

Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ λοξοδρομή-
σωμεν... Ἀδύνατον νὰ
νέλθωμεν χωρὶς τὴν
βοήθειαν τοῦ κινήτη-
ρος. Ἐδοκίμασα νὰ κα-
τέλθωμεν καὶ τὸ κα-
τέρωσα μέχρι τινός.
Ἀλλὰ τὸ σύννεφον ἐ-
ξετείνετο κάτωθεν μας
ἀκόμη πλατύτερα...
Τώρα διέκρινα ἕνα φο-
βερὸν στοῖχον ἀπὸ λόγ-
χας, ἀπὸ δόρατα, ἀπὸ
ἑξίτη, ὡς εἴαν κάποιον
φανταστικὸν στρατεύμα
ὠρμούσεν ἐναντίον μας.

Καμία κραυγὴ δὲν ἀνεδίδετο ἀπὸ τὸν
ἰπτάμενον αὐτὸν ὄγκον, ὁ ὁποῖος ἐσχ-
μάτιζεν ἕνα πελώριον τρίγωνον...
Συνεπλησιάσαμεν ἕως ἑκατὸν μέτρα...

Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐβλεπα μάτια, πτερά,
κεφάλια... Ἐσुरα τὸ πηδάλιόν μου δε-
ξιᾷ μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν. Ἀντὶ νὰ
προσκούσωμεν ἐπὶ τῆς ὀξείας γωνίας
τοῦ συνέφου, εἰσῆλθουμεν τότε εἰς αὐτὸ
ἐκ τοῦ πλαγίου, καὶ ἦτο κατὰ τρυφερὸν
καί... κορινθόν.

Εὐρεθήμεν χωμένοι, σφηνωμένοι, μέσα
εἰς μίαν ἀπειροπληθὴ ἀγέλην πελαργῶν,
ἡ ὁποία ἐξηκολούθει τὴν ἀκαταγώνιστον
πτῆσιν τῆς... Μακρὰ ράμφη μᾶς περι-
έζωναν ὀλόγυρα καὶ πτέρυγες μᾶς ἐ-
πλητταν μανιδῶς. Ὡς γρεναδιέροι
πυκνύντες τὰς τάξεις των μετὰ τὴν ἐκ-
ρηξιν ὀδίδος, οἱ πελαργοὶ συνεθλίβοντο
διὰ νάντισταθοῦν ὅλοι μαζὶ κατὰ τῆς

φωλεὰς των εἰς τὸ Στρασεβουργον ἐπά-
νω εἰς τὰς καπνοδόχους... Ἀλλὰ συν-
τηρήσαμεν ἐν γάσῳ καὶ ἐπανήλθαμεν
εἰς τὰς θέσεις μας. Καὶ ἀφῆθμεν νὰ πα-
ρασυρῶμεθα εἰς τὸν ἀέρα ὡς αἱ βοσילו-
πούλαι τῶν παραμυθίων.

Ποῦ ἐπηγαίναμεν ; Ἀδύνατον νὰ τὸ
μάθωμεν, ἐπειδὴ δὲν ἐβλέπαμεν τίποτε
ἄλλο παρὰ κεφάλια, ράμφη καὶ πτέρυ-
γας. Τὸ μόνον ποῦ ἤξεύραμεν ἦτο, ὅτι
ἐτρέχαμεν μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴν.
Εἶνε βεβαιωμένον πλέον, ὅτι ὁ πελαργὸς
εἰμπορεῖ νὰ πετᾷ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας 80
χιλιόμετρα τὴν ὥραν ! Ἐσῆλθον εὐ-
ρέθῃ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικὴν πελαρ-
γὸς προερχόμενος ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν,
ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὸ πόδι κρικόν με-
τάλλινον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσημειώτο ἡ
ἡμερομηνία τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐὰν
ὁ πελαργὸς αὐτὸς δὲν ἔκαμεν τὰ 80 του,
δὲν θὰ εὕρισκετο εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὴν
ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ περίπατός μας ἐπὶ τοῦ νέφους ἐ-

ξηκολούθει ἀπὸ τριῶν σχεδὸν ὥρων, ὅταν
τὰ πτηνὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὕρισκόμεθα,
ἐσταθῆσαν ἐξαγνα ἀκίνητα, ὡς διὰ νάπο-
τελέσουν τὸν ἄξονα μιᾶς περιστροφικῆς
κινήσεως. Ὅλη ἡ ἀγέλη τῶν ἐστράφη
ἀριστερὰ καὶ ἐξηκολούθησε νὰ πετᾷ πρὸς
ἀνατολὰς. Ἡσθάνομεν τότε ὅτι δὲν ὤ-
πηχαν κάτωθεν μας ἀρχετὰ πτηνὰ διὰ
νὰ μᾶς ὑποδαστάζουν. Δεξιᾷ καὶ ἀρι-
στερὰ εἰ τελευταῖοι πελαργοὶ μᾶς ἄφιναν
καὶ ἔτρεχαν νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν ἀγέλην...
Ἐσπευσα νὰ βάλω εἰς κίνησιν τὴν ρη-
χανήν μου. Μετὰ τὴν ἀνέλπιστον ἐκείνην
ἀνάπαυσιν, ἤρχισε πάλιν νὰ λειτουργῇ.
Ἡ ἑλιξ ἐσάρωσε ἕνα σωρὸν ἀπὸ περὰ
καὶ κατόπιν περιστρεφέτω ἐλευθερά.
Ἡμπορέσα νὰ κυτᾷζω ὑποκάτω μας.
Ἀλλ' ἡμεῖς ἀκόμη πολὺ ὑψηλὰ καὶ δὲν
διέκρινα τίποτα. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ χα-
μηλώσω τὴν ὁμβρέλλα μας. Ἦτο κατα-
τρυπημένη ἀπὸ τὰ ράμφη καὶ ὁ «Κρά -
Κρά» κατέβαινε μόνος του... ὦ, χαρά !
ἐβλεπα τὸ Παρίσι χρυσίζομενον ὑπὸ τοῦ

ἡλίου ! Τὸ δάσος τῶν Βιγκενῶν ἦτο
ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Μετὰ ἐν τέταρτον
τῆς ὥρας θὰ ἤμεθα εἰς τὸ σπίτι μας !

Ἀκριβῶς ! Δώδεκα λεπτὰ διήρκεσεν
ἡ κατάβασις. Ἐπειτα μία προσγείωσις
κάπως ἀπότομος. Ἡ σκάλα μας ἐσπα-
σεν εἰς τὴν μέσσην. Ἡ Βαβέτα ἐτινάχθη
εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε μαλακὰ εἰς τὸν
ἄμμον τοῦ κήπου. Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμ-
μὰ, ἡ θεία Ὀλυμπία, ἡ ὑπηρέτρια, ὁ
κηπουρὸς, προσέτρεξαν ! ὦ, τί χαρά !..

Δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ κατασκευάσω ἄλ-
λον «Κρά - Κρά» τελειότερον. Πρὸς τὸ
παρὸν τουλάχιστον δὲν συλλογίζομαι
ἄλλο παρὰ νὰ γκαλιῶμαι, νὰ καταφιλήσω
τὴν μητέρα μου... Καὶ τόσο πολύ, ὥ-
στε μόλις προσθάνω νὰ σὰς ἀποχαιρε-
τήσω...

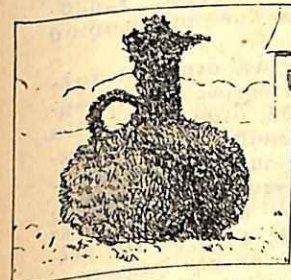
KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ «ΠΤΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑ - ΚΡΑ»

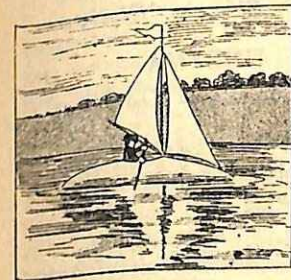
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Καὶ αὐτὸ εἶνε δένδρον !

Καὶ ἄλλο-
τε ἐδημοσιεύ-
σαμεν δείγμα-
τα τῆς τέχνης
μερικῶν δεν-
δροκόμων. Τὸ
δένδρον αὐτό,
εὕρισκόμενον
εἰς τὸ πάρκον
τοῦ Ν. Ι. Σ. Σμίθ, εἰς τὸ Στρήφφελδ τῆς
Ἀγγλίας, κλαδεύεται οὕτω πως, ὥστε νὰ
διατηρῇ καθάρωτατον τὸ σχῆμα μιᾶς
γίγαντιας λαγῆνου. Εἶνε τῶν ἀπὸ τὰ
περιεργότατα, διότι κανεὶς δὲν θὰ ἐσκέ-
πτετο νὰ δώσῃ εἰς δένδρον τὸ σχῆμα
ἀγγεῖου !

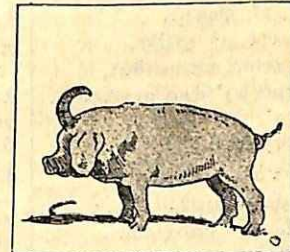
Παράξενη βάρκα

Ἡ βαρκού-
λα αὕτη ποῦ
βλέπετε, κατε-
σκευάσθη ἀπὸ
ἕνα Γάλλον.
Εἶνε πλέγμα
ἀπὸ λυγαριὰν
σκεπασμένον
μὲ χονδρὸν ὕ-
φασμα ἀδιάβροχον καὶ ἐφωδιασμένον μὲ
ἕνα ἱστὸν καὶ δύο ἱστία.

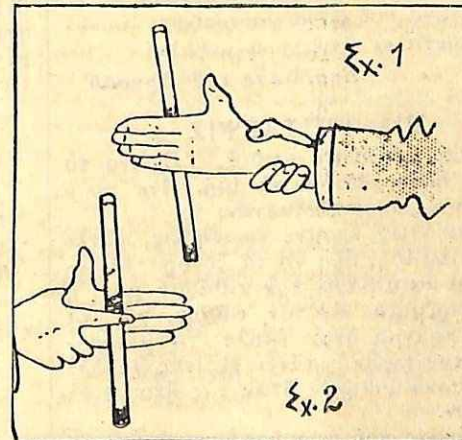
Τὸ παράξενον αὐτὸ πλοῖον πλέει
περίφημα καὶ δὲν ἐστοίχισεν εἰς τὸν ναυ-
ναυπηγὸν του παρὰ μόνον εἰκοσιπέντε
φράγκα. Δὲν χωρεῖ ὅμως παρὰ μόνον
ἕνα ἐπιβάτην, — τὸν ἴδιον.

Κερασφόρος χοῖρος

Τὸ τέρας αὐ-
τὸ ἐγεννήθη
εἰς ἕν κτηνο-
τροφεῖον τῆς
ἐξοχῆς τῶν
Ρεννῶν καὶ
ἐλκύει τὸν γε-
νικὸν θαυμα-
σμόν. Εἶνε
χοῖρος φέρων εἰς τὴν κεφαλὴν κέρατον
τράγου. Χαιρεῖ ἄκρον ὑγείαν καὶ τὸ πε-
ρίεργον εἶνε ὅτι τρέχει καὶ σκιρτᾷ ἀπα-
ράλλακτα σὰν κατσικί.

Χάριν διασκεδάσεως

Ἰδοὺ ἕνα παιγνίδι ἀπλούστατον καὶ
περιεργότατον. Τὸ σχῆμα 1 παριστᾷ
χέρι ἐπὶ τοῦ ὁποίου κρατεῖται μυστηριω-
δῶς μία ράβδος οὕτως εἰπεῖν μαγική.
Ἄν θέλετε νὰ τὸ κάμετε καὶ σεις, κυτ-
τάξατε τὸ σχῆμα 2, καὶ θὰ ἴδῃτε μὲ τί

τρόπον κατορθοῦται τὸ θαῦμα, πραγμα-
τικῶς εὐκολώτατον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἐσὶ δὲ ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βύρωνος

ΣΤΕΙ	ΜΙ	ΚΥ	ΡΙ	Η
ΡΑ	ΘΗ	Α	ΡΑ	ΔΑΣ
ΚΛΗΣ	Α	ΝΑ	ΚΕΡ	ΔΗΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω
συλλαβαὶ οὕτως ὥστε νὰποτελεσθοῦν 5
λέξεις σημαίνουσας : Στρατηγὸν Ἀθη-
ναῖον, Ἡρώα ἡμίθεον, Βασιλέα τῆς
Φρυγίας, Νῆσον τοῦ Ἰονίου καὶ Θεᾶν.

Ἀήλωσις : — Αἱ λύσεις συνοδεύονται ὑπὸ
δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ Παίγνιου τοῦ 24ου φ.

Ἰωάννης, Ματθαῖος, Ἰάκωβος, Πέ-
τρος, Λουκᾶς.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου :

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

Νέον εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα

τοῦ Maurice Champagne

Κατὰ τὸ εἶδος τῶν ἔργων τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κερ Β

ΤΑ ΔΥΟ ΡΟΔΑ

Προχθές, καθώς επέστρεφον από ένα θαυμάσιον εξοχικόν περιπάτον, ἐστάθην πρὸ μιᾶς ἐπαύλεως. Τὸ παρημελημένον ἐξωτερικόν της ἐμαρτύρει μεγαλεῖον παρελθόν. Ὅπως ὅλα σχεδὸν εἰς τὸν κόσμον ἔρχονται, καὶ παρέρχονται, οὕτω καὶ τὴν παρελθούσαν λαμπρότητα της ἐπαύλεως ἐκάλυπτεν ἡδὴ ὁ ρακώδης της παρακμῆς ἐπενδύτης...

Μία γραῖα ροδῇ, πλησίον της ἐρεπωμένης οἰκίας, μοῦ εἴκνυσε περισσότερον τὴν προσοχήν.

Ἡ φιλόστοργος φύσις εἶχε καλύψει τοὺς ξηροὺς κλάδους της με φύλλωμα πυκνόν· τὸν στολισμὸν της τὸν πρᾶσινον, συνεπλήρωνον δύο ρόδα ἐρυθρὰ. Τὸ ἐν τὸ ἔφερε στέμμα της. Ἐκεῖνο ὑπερήφανον ἐπέδεικνεν τὴν εὐμορφίαν του, καὶ ἀπὸ μακρὰν εἴκνυε τὸ βλέμμα τοῦ διαβάτου. Τὸ ἄλλο—τί ἀντίθεσις!—κάτω χαμηλά, μέσα εἰς πυκνοὺς κλάδους καὶ ὀπισθεν ἀπὸ τὸν ἱστὸν ἀράχνης κυρμένον, μάτην ἠγωνίζετο νὰ δείξῃ τὴν εὐμορφὴν του ὅσιν... Ἐκῆταξα καὶ τὰ δύο πολλὴν ὥραν καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου. Ἡ εἰκὼν ὅμως ἔμεινε χαραγμένη εἰς τὸν νοῦν μου.

... Πόσα ρόδα κ' εἰς τὸν ἀνθὼνα τῆς ζωῆς δὲν κρύπτεται τῆς εἰμαρμένης ὁ ἰότης!

Μόνωσις

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Σκυρτοὶ καὶ οἱ δύο, ἀσπρομάλληδες, με ἐνδύματα τόσο παλαιὰ ὅσον καὶ αὐτοί, προχωροῦν με βῆμα ἀργὸν—ἀργόν. Πάντοτε μαζί θὰ τοὺς ἴδῃς, πάντοτε πιασμένους ἀπὸ τὸ χέρι. Φαίνονται σκυθρωποί, κουρασμένοι ἀπὸ τὸν μακρινὸν δρόμον τῆς ζωῆς τῶν. Ὁ ἕνας σκύπτει περισσότερον τὸ κατάλευκον κεφάλι του, καὶ τὰ μάτια του κυττάζουν σὰν ἀφηρημένα· τὸ βλέμμα του εἶνε γιὰ πάντα ἀβυσσόν. Ἀστυχοὺς γέρον δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ πῶς ὁ θάνατος ἐλκεται εἰς τὴν πόρτάν του. Ὁ Θεὸς δὲν τοῦ εἶχε δώσει τὸν καλὸν ἐκείνον σύντροφον, τὸν φίλον ποῦ ὁδηγεῖ τὰ βήματά του, ποῦ τὸν παρηγορεῖ, ποῦ βλέπει καὶ γι' αὐτόν;

Τίποτε συγκινητικώτερον ἀπὸ τὸ θέαμα ποῦ παρουσιάζουν αἱ πτωχαὶ αὐταὶ ὑπάρξεις. Φίλοι ἀπὸ τὰ νεανικά των χρόνια, ἔζησαν πάντα μαζί, ἐδοκίμασαν τὰς λύπες καὶ τὰς χαρὰς αὐτῆς τῆς ζωῆς, καὶ τώρα ποῦ εἶνε σχεδὸν ἑτοιμοὶ νὰ τὴν ἀφίσουν, ἕνα ἀτύχημα τοὺς συνέδεσε περισσότερον.

Πόση τρυφερότης εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καλοῦ αὐτοῦ γέροντος, ὅταν ὁμιλῇ εἰς τὸν φίλον του!

Πῶς προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν δυστυχίαν του!

Τί παρηγορητικὸς λόγους πρέπει νὰ τοῦ λέγῃ γιὰ τὰ βλέπεις τὸν τυφλὸν νὰ σηκώνῃ τὰ ἀβυσσμένα μάτια του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ στὸ πικραμένο πρόσωπὸ

του νὰ χύνεται λάμψις χαρῆς! Ὅθι τοῦ λέγῃ ὅτι ἂν δὲν μπορεῖ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὥμορφοιάν της φύσεως, καὶ τὸ φῶς τῆς ὥραιας ἀνοξιάτικης ἡμέρας, θὰ ἰδῇ ἀργότερα ἕνα φῶς λαμπρότερον, τὸ αἰώνιον φῶς, θὰ ζήσῃ σὲ μιὰ ζωὴ ποῦ δὲν θ' ἔχῃ πίκρες καὶ βάσανα... καὶ ὁ ἄμοιρος τυφλὸς, σκεπτόμενος ὡς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν του, λησμονεῖ τὴν σημερινήν του δυστυχίαν.

Ἐξόριστος Ἀτθίς

«ΤΙ ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ ΜΙΚΡΗ»

Ἀχ! τί καλὰ ποῦ εἶμαι μικρὴ! Ἄν ἤμουνα κ' ἐγὼ κυρὰ μεγάλη, ἔπρεπε νὰ σηκώνομαι πρῶτῃ. Καὶ νάχω τόσες ἐννοίαι στὸ κεφάλι.

Καὶ πρῶτα τῆς δουλείας μου νὰ πῶ, Στὴν ἀγορὰ νὰ πᾶν γιὰ νὰ ψωνίσῃ, Νὰ πάρῃ ἀπὸ τοῦτο κ' ἀπ' αὐτό, Κι' ὥσπου ἐκείνη πίσω νὰ γυρίσῃ,

Ἐγὼ ν' ἀνάβω μόνῃ τὴ φωτιά, Νὰ ψήνω τοῖς καὶ καφὲ με γάλα, Ἐπειτα νάχω νὰ φροντίζω τὰ παιδιά, Μιὰ τσοῦρμα ἀπὸ μικρὰ κ' ἀπὸ μεγάλα...

Καὶ μόλις θὰ τελειώσω μ' αὐτά, Τὸ σπῖτι πάνω—κάτω νὰ σκουπίσω, Καὶ δίχως νὰ ξεκουρασθῶ σταλιά, Τὸ ράψιμο, τὸ μάλωμα νάρχισω...

Ἀχ! τί καλὰ ποῦ εἶμαι μικρὴ! Μιὰ μόνῃ τώρα ἐννοία ἔχω, Νὰ παιζῶ, νὰ χοροπηδῶ τρελλά, Νὰ τραγουδῶ χαρούμενα, νὰ τρέχω.

Γιὰ φανταστῇτε μιὰ στιγμὴ, Σκοτοῦρες ποῦ θὰ εἶχα στὸ κεφάλι, Καὶ βάσανα ποῦ θάχα νὰ τραβᾷ, Ἄν ἤμουνα κ' ἐγὼ κυρὰ μεγάλη!

Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ἀγαπῶ πολὺ τὰ παιδιά. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤλθε χθὲς νὰ με ἰδῇ, εἶνε ποῦ ὁ νόστιμον, ζωηρόν, ἔξυπνον.

Ἀδιακόπως ἔκαμνε ἐρωτήσεις, ἤθελε ὅλα νὰ τὰ ἰδῇ, ὅλα νὰ τὰ ξεύρῃ. Με ἔκαμε νὰ καταβάσω τὴν κιθάραν μου, ἢ ὁποῖα κρέμεται εἰς τὸν τοῖχον, γιὰ νὰ ἰδῇ τί πράγμα ἦτο· ἔβαλε τὸ μικροῦς τοῦ χερσὶν ἐπάνω εἰς τὰς χορδὰς καὶ ἐνθουσιασθῆκεν ὅταν τὰς ἤκουσε νὰ ἤχουσιν.

Ὁ ἀέρας ποῦ φυσοῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον, τὸ ἐξέπληττεν ἐπίσης.

Τὸ δωμάτιόν μου ἦτο δι' ἐκεῖνο ἐν μέρος θαυμάσιον, ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐνθυμηθῇ ἐπὶ πολὺ, ὅπως ἐγὼ εἰδὼν εἶχον ἰδῇ τὰ παλάτια τῆς Ἀρμίδας. Ὁ Χρυσός, ἡ Παναγία, αἱ ἄλλαι εἰκόνες ποῦ ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τῷ ἤρε-

σαν πολὺ. Ἦθελε νὰ τὰ ἔχῃ καὶ νὰ τὰ ἰδῇ ὅλα διὰ μιᾶς, καὶ τὸ μικρὸν του κεφαλάκι ἐγύριζε σὰν στρόβιλος. Τὸ ἐβλεπα μὲ μίαν εὐχαρίστησιν ἀπερόριστον, ὅπως ἐνθουσιασμένη κ' ἐγὼ ἀπὸ τὰ θέληγτρα τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Τί πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἀραγε μία μητέρα γι' αὐτὰ τὰ χαρίεντα πλάσματα;

Ἀφοῦ ἔδωσα εἰς τὸν μικρὸν Ἀντωνάκη πᾶν ὅ,τι ἠθέλησε, τῷ ἐξήτησα μιὰ μπουκλα ἀπ' τὰ μαλλὰκια του, προσφέρουσα εἰς αὐτὸν μίαν ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μου. Με παρηγόρησεν ὀλίγον ἔκπληκτος: «Ὅχι, μοῦ εἶπεν, αἱ δ.κ.ς μου εἶνε καλύτερες». Εἶχε δίκαιον: Μαλλὰ εἰκοσ.ν ἐτῶν δὲν ἤμπορούν βεβαίως νὰ παραβληθῶν μ' αὐτὰς τὰς ξανθὰς μπουκλὰς. Δὲν ἐπέτυχον λοιπὸν τίποτε, παρὰ ἕνα φλάκν. Εἶνε τόσο γλυκὰ τὸ φλάκν τῶν παιδιῶν! Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἕνα κρῖνον ἀκούμβηθεν εἰς τὸ μ' αἰνολόγόν μου.

Ροδοπαῖα Ἑλληνοπούλα

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥΦΕΚΙΟΥ

...Καὶ τὸ παλαιὸν τουφέκι ἐξηκολούθησε τὴν ἱστορίαν τοῦ παλληκαριοῦ ποῦ τὸ ἐδόξασε:

«Μῆνες παρηλθόν ἀπ' οὗτο τὰ παλληκάρια ἐμάχοντο ἀνδρείως εἰς τὰ σύνορα δὴ τὴν πατρίδα, ὅταν μιὰ ὥρα ἀνοξιάτικῃ ἡμέρᾳ ἔμαθε ὁ γέρον πατήρ τὸν θάνατον τοῦ παλληκαριοῦ του...

Καὶ τὴν ὥραν ἐκεῖνον ἔκεινον σῶμα, κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ὄπνον, μετὰ τὸ τελευταῖον μειδίαμα εἰς τὰ ὄχρα του χεῖλη, ποῦ ἐχάρισε μὲ τὴν ζωὴν του, εἰς τὴν γλυκεῖαν πατρίδα...»

Κοιμᾶται μετὰ μίαν μόνον λύπην, ὅτι τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, τὸ ποτισμένον μετὰ τὸ αἷμα τῶνον καὶ τῶνον παλληκαριῶν, στενάζει εἰς τὰ σκληρὰ καὶ ἀγρία τῆς δουλείας δεσμὰ.

Τῆς ἐλευθερίας ἡ εὐλογημένη ἡμέρα ὅταν ἀνατελῇ, ἐκεῖνη μόνον μετὰ τὸν τυφλὸν τῆς φιλίας ποῦ θ' ἀφίση εἰς τὸ μέτωπον τοῦ παλληκαριοῦ, θὰ ἐξαλειφῇ τὴν βαρεῖαν καὶ μόνιμον τὴν λύπην... Ἐδῶτ' τουφέκι εἰσώπησε περίλυπον...

Γλυκεῖα Ἑλπίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ντίνος εἶδε μερικά ἄλογα καὶ ῥώτιζε τίνος ἦσαν.

Τοῦ ἀπεκρίθησαν ὅτι ἦσαν ἐνός χωριάτη. —Ἄ! ἐφώνασεν, ὡς ἤθελε νὰ ἤμουν κι' ἐγὼ χωριάτης γιὰ νάχω ἄλογα!

(Γεγονός)

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παπᾶν

Ὁ μπαμπᾶς δείχνει εἰς τὸν μικρὸν Γιωργάκη τὰ γράμματα δ καὶ ν καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί εἶνε.

—Αὐτὸ θὰ εἶνε κουμπωτήρι! λέγει ὁ Γεωργάκης διὰ τὸ δ.

—Ἀμὴ αὐτό; (τὸ ν.)

—Αὐτὸ εἶνε... γιάντες!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Καλαμῇ

Βραβεύθεις ὑπὸ τοῦ ψευδωνύμου

Νέδων

Εἰς τὸν 120ὸν Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων

[Ἰδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σελ. 91]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τῇ 24 Μαΐου 1911

ΤΩΡ' ἂν ποῦ πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις, οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν ἀραιότερα καὶ συντομώτερα. Καλὰ κάμνουν διὰ νὰ μὴ διακόπτον τὴν μελέτην των. Καὶ πάλιν μετὰ τὰς ἐξετάσεις, ξαναρχίζουν με περισσότεραν ὀρεξιν καὶ ἀνείν. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι δὲν τρέφεται δι' αὐτὸ ἡ Ἀλληλογραφία μου! Ἐγὼ καὶ πολλοὺς συνδρομητὰς, καὶ προπάντων συνδρομητὰς, ποῦ δὲν πηγαίνουν πλέον εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ἰσχυρόνισα, Πόνε τῆς Ξενιτιάς, νὰ σοῦ ξαναστείλω τὸ φυλλάδιον ποῦ δὲν ἔλαβες, ἀγνωστί. Ναι, εἶνε καλλίτερα νὰ μείνῃς ἐκεῖ καὶ τὸ καλοκαίρι καὶ νὰ ὑπάγῃς τοῦ χρόνου, μιὰ καὶ καλὴ, εἰς τὴν πατρίδα σου. Ἄν θὰ κάμῃς μάλιστα καὶ κανένα ταξιδάκι ὡς τὰς Ἀθήνας, ὅθι εἶνε πολὺ ὥραϊα.

Ζωηροτάτῃ ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σας, Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ· ἐνόμισα ὅτι ἔλαβα μέρος κ' ἐγὼ. Σχέδιον ἐπιστολῆς καὶ ἀντιγραφῆς εἰς τὸν καθαρὸν γίνεται ἐκτάκτως, ὅταν γράφῃ κανεὶς εἰς ξένον πρόσωπον καὶ διὰ μίαν φοράν. Ἀλλ' ὅταν γράφῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἐπὶ ἀδελφῷ του, εἰς τὴν Διάπλασιν, κτλ. αὐτὰ εἶνε περιττά. Ἀπ' εὐθείας! Καὶ ἂν ὑπάρχῃ καὶ κανένα σῶσιμον, καὶ καμμιὰ μικρὴ μουντζούρα, ἔ, δὲν περᾶζει!..

Ποῖος μοῦ στέλλει ἕνα ποίημα μισοτελειωμένο «Ἡ ὀρφανή», καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν εἶνε καλὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ; Δὲν ἔχει ὑπογραφήν. Ἐν τούτοις τὸ θέμα του εἶνε κοινόν καὶ οἱ στίχοι λαυθαριεῖς.

Περίεργον αὐτὸ ποῦ παθαίνει ἡ Νέλκε, μολις πᾶσῃ τὴν πέννα νὰ μὴ γράψῃ: διαλύονται αἱ ἰδέαι τῆς μέσας τῆς κεφαλῆς της, σὰν ξάχαρι μέσα στὸ νερό! Καὶ ὅμως κατορθώνει νὰ μὴ γράφῃ ὡραιότατα. ἔχει ἀδικον μόνον ποῦ παραπονεῖται ὅτι δὲν τῆς ἀπαντᾷ πάντοτε ἐκτενῶς. Εἶνε δυνατόν; Τὰ ἀγγλικά περιοδικὰ ποῦ λέγει, ἔχουν πολὺν τύπον· ἡμεῖς ὀλίγον...

Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, πολλὰ γυρεύεις, ἀλλὰ τέλος πάντων ἐκράτησα σημειώσιν. Σημείωσε τώρα καὶ σὺ ὅτι εἰς τὰς λύσεις τῶν ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν δὲν πρέπει νὰ γράφῃς παρὰ μόνον τὸν ὀνόματί σου, ἀφοῦ δὲν θέλῃς νὰ δημοσιεῖται εἰς τοὺς λύτας τὸ ψευδώνυμόν σου.

Μικρὴ Ἡρώ, ἐγέλασας πολὺ μετὰ τὸν πανινόν. Ὅσον διὰ τὰ Μ. Μυστικά, δὲν εἶνε ἀνάγκη δηλώσεως· ἀπὸ δὲν θέλῃς νὰνταλλάξῃς, δὲν στέλλεις τετράδιον πρὸς τοὺς προτείνοντας, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃς.

Ὁ δὲ προσέγω, Δοξασιμένον Εἰκοσιένα, νὰ μὴ σὲ ξανακάμῃ κορίτσι ὁ τυπογράφος. Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ. Βέβαια, τώρα μετὰ τὰς διακοπὰς ὅθι ἔγωμεν ζωηροτέραν ἀλληλογραφίαν καὶ περισσότερους διαγωνισμούς.

Ὁ Μάργαριτ Γιώργος μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ εἴπῃς εἰς ὅλους τοὺς φίλους: ὅσοι ἀνταλλάσσουν Μ. Μυστικά, νὰ μὴ γράφουν μετὰ τὴν ἐκδρομὴν πρὸς τοὺς ἀπευθύνονται τὸ τετράδιον, διότι ὅταν θέλω νὰ τὸ σῶσω διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ ψευδώνυμόν μου, γίνεται μίαν ἀγρία μεγάλη ἐμπρός εἰς τὸ τετράδιον. Αὐτὸ πρέπει νὰ παύσῃ ἀφοῦ τὸ μάθουν ὅλοι. Ἀρῆσε ποῦ μερικὸι στολίζουν τὰ τετράδιά των γύρω—γύρω με ρητὰ ὅλων τῶν γλωσσῶν καὶ φαίνεται σὰν παληόγαρτο με σημειώσεις.» Αὐτὰ ὅμως τὰ λέγει ὁ κανονισμός τῶν Μ. Μυστικῶν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν διαβάθουν ὅλοι με προσοχὴν τὴν ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ἐνὸς πρέπει νὰ τὸν ξεύρουν ἀπέξω.

Πραγματικῶς, Κρητικοπούλα, τὸ διήγημα τοῦ κ. Παναγοπούλου «Φᾶτῃν!» ἦτο ἕνα ἀριστοτεχνικὸν. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦτο καὶ τὸ ἄλλο, «Ἀχρῶν—Παλάτι», ποῦ ἐδοξάσθησε πρό τινων μηνῶν; ἔχει φλέβα μεγάλου συγγραφέως αὐτοῦ ὁ συνεργάτης μου, ἐχάρηκα ὅθι ἰδιαίτερος ποῦ εἶδα προγῶν νὰναφέρεται εἰς τὰς φιλολογικὰς συνεντεύξεις τῶν Ἀθηνῶν ἐν ἄλλο διήγημά του ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῶν φιλολογικῶν μας.

Βυχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐπιστάγραμμα, Ἐπικούρης Ἀπολλών. Χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα ἐντελὸς καλὰ. Πῶς ἐπῆγεν ἡ ἐκδρομὴ; περιμένω νὰ μοῦ τὴν περιγράψῃς.

Γλυκεῖα Ἑλπίς, ἔλαβα τὴν εἰσφορὰν σου, καθὼς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, διὰ τοὺς ἀπόρους. Παρατηρῶ ὅμως μετὰ λύπην μου ὅτι ὀλίγοι ἐφάνησαν πρόθυμοι καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἐκκλήσιν. Διατί; Εἶνε τόσο δύσκολον νὰ οὐσιώσῃ κανεὶς δέκα λεπτὰ διὰ νὰ κάμῃ ἕνα καλόν;

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀἰὶ τοῦ Εὐρύτου, Κερκυραϊκῆς Αἰῶνος, Πύργος τῆς Βενετίας, Πανηγυρὸν Χωριατοπούλου, Ἰοῖς, Ἐξόριστος Ἀτθίς καὶ Λουδοῦδι τοῦ Φθινοπώρου.

Ἀπὸ τὴν Δράμην ἔλαβα ἐν εὐτυχισμένον ἀγγελτήριον. Ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη Ζωὴ Ι. Ἀναστασιᾶ, ἡ γνωστοτάτη μας Μακεδόνησσα, καὶ ὁ κ. Ἠλίας Τζαμαρῆλλας, ἀντισυνεργιστὴν. Τὸς στέλλω τὰς καλλιτέρας μου μνητρικὰς εὐχὰς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανοῦται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνέκουν εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Νάυτης τοῦ Κανάρη, α. (Θ.Β.) Ἡλεκτρικὸν Φῶς, κ. (Μ.Δ.) Κάσιος Ἐπιδρομῆς, α. (Γ.Σ.) Νυκτερινὸς Διαβάτης, α. (Ι.Α.Δ.) Φιλόπατρις Ἑλλήν, α. (Ι.Κ.) Σέλιος, α. (Δ.Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ταπεινὸ Γίασμι, α.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: — ἡ Νέλκε (0) με Ἀνοσιεύτικο Ἀεράκι, Εὐαίσθητον Καρδίαν, τῆς Φράκτις τ' Ἀγροπολιτοῦ, Φαναριότην. Σοφὸν Νέστορα, Μητρικὴν Στοργήν. — ἡ Πέννα τοῦ Τολστόϊ (0) με Λουδοβίκον ΙΖ'—ὁ Σαμαρικός Ἀστὴρ (0) με Βάσαν τοῦ Κανάρη, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα—τὸ Καριοφύλλι τοῦ Διάκου (0) με Σοφὸν Νέστορα, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Φιλόγαρον τοῦ Βασιλῆ, Νηρηίδα—ὁ Νυκτερινὸς Διαβάτης (0), με Ἐξόριστον Βασιλῆν, Ἀπόρρητον Σοφίαν, Σκληρὴν Σκληρίαν, Γαλανὴν Χαλκιδιopoύλαν, Ἀστροματὸν Τηλέγραφον, Ἐθνικὸν Πόθον—ἡ Κερκυραϊκὴ Αἰὶς (0) με Θριαμβεῖοντα Μεγαλοῦς δαίτην, Λορελάιν, Ὀνειροπόλον Μεγαλὸν Ἑλλάδος, Παμφῶς, Ξενιτευμένον Ἑλληνόπουλο, Μικρὸν Ἡρώα, Θάλλον Ρόδον, Βασίλειαν τῶν Βαλκανίων, Ἀρίωτα, Ριζοκίτον, Καλὸν Σαμαρῆτιον, Πανελλήγιον Ἐγῶνον, Κρητικοπούλαν, Φῶτον Τσαβέλλαν, Ἀεροναυτοπούλαν, Μονωσον, Μέλανα Ἰσπότην, Βράχον τῶν Γλάρων, Φασιανόν, Μασκότ, Μέγαν Στρατηλάτην, Χρυσάνθεμον, Ἀνοσιεύτικο Ἀεράκι, Ὀρειον Θερινὸς Νυκτός, Τρελλόπαυδο τῆς Κερκυρας, Ραγιαμένην Καρδίαν, Μητρικὴν Στοργήν—ὁ Πύργος τῆς Βενετίας (0) με Ἐξόριστον Ἀτθίδα, Πένναν τοῦ Τολστόϊ, Παπαγάλον τοῦ Τσάρου—τὸ Πανηγυρὸν Χωριατοπούλου (0) με Σωφραζέταν, Κερκυραϊκὴν Αἰὶαν—ἡ Λευκὴ Θεὰ (0) με Ἀσπρὸν Κόρακα, Ἀρ' ὄνα, Σονάταν τοῦ Διαβόλου, Σαμαρικὴν Αἰὶαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Λουδοβίκον ΙΖ' (χαίρει πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ· αἱ λύσεις δεκταί) Βλ. Α. Π. (καὶ δύο καὶ περισσότερων φυλλαδίων λύσεις εἰμπορεῖ νὰ σταλῇς ἐντός τοῦ ἰδίου φακέλλου) Χάωνα (ἐλπίθῃ καὶ ἐστάλῃ) Ἀνδρέον Ἀνδριον (ἡ μεταφράσις δεκτὴ) Μικρὸν Ἀεροναῦτην (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Χάμ (ἔσταλα) Κυρὰ Παπαδῆν (ἔσταλα ἐκ νέου τὸ 20ὸν) ἡ μεταφράσις φαίνεται ὅτι ἐχάθη· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς ἐμεγάλωσε πλέον) Ἑλλήν Κολ. (σὺ

τῶ Μαίῳ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρου.— Ἰστορικὰ Ἀνέκδοτα, Παίγνια Π. Πνεύματα κλπ. διαφύρον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Λουδοβίκον ΙΖ' (χαίρει πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ· αἱ λύσεις δεκταί) Βλ. Α. Π. (καὶ δύο καὶ περισσότερων φυλλαδίων λύσεις εἰμπορεῖ νὰ σταλῇς ἐντός τοῦ ἰδίου φακέλλου) Χάωνα (ἐλπίθῃ καὶ ἐστάλῃ) Ἀνδρέον Ἀνδριον (ἡ μεταφράσις δεκτὴ) Μικρὸν Ἀεροναῦτην (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Χάμ (ἔσταλα) Κυρὰ Παπαδῆν (ἔσταλα ἐκ νέου τὸ 20ὸν) ἡ μεταφράσις φαίνεται ὅτι ἐχάθη· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς ἐμεγάλωσε

πρέπει νὰ ἐκλέξης ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου καὶ νὰ μοῦ τὰ ὑποβάλῃς, διὰ νὰ σοῦ ἐγχαρίνω τὸ καλλίτερον.) **Ναῦτην τοῦ Κανόρη** (ἀδύνατος ἢ ἐγκρίσις τοῦ ἄλλου ψευδωνύμου, ἢ δὲ ἀγγελία μόνον ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 70 εἰμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ.) **Σαμιακὴν Ἀῦραν** (εἰμπορεῖς· εὐχόμενος πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις.) **Τσιγγαρέλλαν** (ἐλήφθησαν, εὐγε!) **Καρνοφύλλι τοῦ Διάκου** (δὲν θὰ κάμω νέας συστάσεις ἀπόρων, παρὰ ἀφοῦ ἐγγραφοῦν ὅλοι οἱ ἡδὴ συστημένοι.) **Ἀῦραν τῆς Μεσογείου** (χαίρω ποῦ εἶσαι καλλίτερα.) **Παναγὴν Π.** (ῥαία ἢ ἐπιστολὴ σου· μὴν ἀργήσης νὰ πάρῃς ψευδώνυμον διὰ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν κίνησιν.) **Ἑλληνικὴν Θεότητα** (ἐσχημάτισα, λέγεις, κακὴν ἰδέαν· κάθε ἄλλο!... ἐγὼ πάντοτε διὰ σὲ τὴν ἀρίστην· δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς, σὲ πληροφορεῖ ὁ Ὁδηγός, Κεφάλ. Η'). **Αἱματοβότον Ἑλληνικὴν Σημαῖαν** (ἔστειλα.) **Σημαιοφόρον Ἑλλῆνα** (εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐγρὰ ἄνθη.) **Ἐντετυμένον Γυμνασιόπαιδα** (ἔστειλα.) **Μυστικόν, Φοδὶλ, κτλ. κτλ.**

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαΐου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὰ: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 14' Ιουνίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 21' Ιουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 9' Ιουλίου.

250. Δεξιόγραφος

Πολεμικὸς θεὸς τὸ πρῶτόν μου,
Ἐρωτηματικόν τὸ δεύτερόν μου,
Τρόπου ἐπίρρημα τὸ τρίτον μου,
Φιλόσοφος γνωστὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Φασαρία

251. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Μιά οὐλὴ καὶ ἓνα γράμμα
Κάνουν ἥρωα, τί θαυμά!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νηαὺμ τῶν Γιαννίνων

252. Στοιχειόγραφος

Λαοπλάνον στρατηγόν
Ἄνευ κεφαλῆς θάφισης,
Ἐν μεγάλῳ κ' ἰσχυρόν
Ζῶον διὰ νὰ σχηματίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀργυρᾶς Πανσελήνου

253. Ἀναγραμματισμὸς

Ἐν δημητριακόν
Θὰ ταναγραμμάτισω
Καὶ ξύλον τι μακρόν
Μ' αὐτὸ θὰ σχηματίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου Μπαμίχα

254. Ἐξάγωνον

*** = Ἀγρίον ζῶον.
**** = Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς.
***** = Νομοθέτης.
***** = Ὑλικόν.
***** = Βεδαιωτικόν.

Καθέτις καὶ ὀριζοντίως τὰ αὐτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλῆα

255. Ἐπιγραφὴ

Η	Τ	Ε	Τ	Ε	Κ
Ν		Σ	Ε	Δ	Σ
Δ		Α	Π	Ι	Ω
Ι		Α	Π	Ι	Ν
Α		Ν	Α	Α	Ι
Π	Α	Α	Σ	Ι	Ν
Γ					

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Α. Τρίκκα

256. Φύρδην Μίγδην

Κόνος ἔσον σπόχωτ ἔργων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἑλπίδος

257. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλληνικὸν πέλαγος, τὰ δευτέρα γεωργικὸν ἐργαλεῖον καὶ τὰ τρίτα ἑλληνικὴν νῆσον:

1, Παιγνιόχαρτον· 2, Ἀρχαῖος ἀεροπόρος· 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 4, Ἀειθμητικὸν ἐπίρρημα· 5, Εἶδος στίχου· 6, Ἰγθὺς· 7, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνων

258. Φηνηγεντόλιπον

τ - τντ - θστ

Ἐστάλη ὑπὸ Φαίδρας Π. Μοσχίδου

259. Γεῖφος

τοῦ	τοῦ
τοῦ	τοῦ
τοῦ	τοῦ
τοῦ	τοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάριμεν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 16 καὶ 17.

156. Ζαχαρίας (ζάχαρι, ἀς.)—157. Ἀθῆναι (α, ὄη, ναί.)—158. ΧΑΛΚΙΣ, ΑΡΑΡΑΤ, ΧΡΥΣΟΣ (ΧΑΝΑΝ, Ἀρχιμήδης, ΔΑΥΡΙΟΝ, ΚΡΑΣΣΟΣ, ἸΑΤΡΟΣ, ΣΤΥΦΟΣ.)—159. Ἀρετῆς οἰκεῖον ἀδικίαν μισεῖν.—160. Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσαι. (μηδὲν εἰς τιμὴν ἄνω γινώσκεις.)

161. Διάβολος (διά, Βῶλος.)—162. Ἀμυμων-ἄμων.—163. Θυμὸς-θύμος.—164. Ἀρπαγός - ἀρπάγη - ἀρπαγή.

165.	Δ	166. ΑΡΙ
ΣΥ - ΡΙ - Α		ΣΤΟΤΕ
Α - ΡΙ - ΣΤΟ - ΦΑ - ΝΗΣ		ΛΗΣ(Ρέα
Α - ΦΑ - ΝΗΣ		ιστός, σέ-
ΝΗΣ		λας, Τειρε-

σίας, ὄρος ἐλαία, Λάρισα, Ἡλεία.)—167. ΚΡΗΤΗ - ΡΟΔΟΣ (Κρόνος, ΡΟΙά, Ἡδη, ΤΟνος, ἩΣίοδος.)—168. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.—169. Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις (οὐ εἰς ἱτ - ἡμ ἐν εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμούς μας λεπτὰ 5 μόνον· μετὰ πᾶσα στοιχία τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ πᾶσα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὥς νὰ ἴσων 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὶ λέξεις ἀπλά. — Αἱ μὴ συνδυαζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

Δ ΑΦΝΗΣ ΚΛΩΝΑΡΙ, ὑποψήφια Δημοψήφισματος τοῦ 1910. (1Α', 86)

Φλογέρα τοῦ Βασιλῆα, πόθεν ἡ σιωπὴ σας; Περιμένω ἀπάντησιν.—Ἐδελβαῖς.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ

Ὑποψήφιον Δημοψήφισματος (1Α, 88)

ΒΛΑΒΙΑΝΕΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Θεραπεία Νευρικῶν καὶ Φρενικῶν νοσημάτων

Πατήσια Ἀθηνῶν, ὁδὸς Κύπρου 2 καὶ 4

Τηλέφωνον ἀριθ. 314.

Γραφεῖα ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Σταδίου 45

Τηλέφωνον ἀριθ. 200.

10—12 π. μ. καὶ 5—6 μ. μ.

Κανονισμὸς καὶ πληροφορίαι δωρεάν τῷ αἰτούντι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 24 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 209]

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Α. Χατζηνικολάου, Ἰωσ. Κ. Κιάππε (23, 24), Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Α. Ἀμοιράδης, Δημήτρα Τσιτσάνη, Ἐλ. Α. Τσιτσάνης, Χρ. Ματθαίου Φιφὴ Παπαδήμου, Πίπης Α. Κουρούκλης, Βασ. Α. Κουκουρῆς, Γ. Κλεώπας, Ἀδ. Λεῖβαθνής, Ἰ. Ν. Τούμπας, Ἐλ. Κολοτούρου, Βασ. Κανέλλη Μαρ. Α. Τρίμη, Τίτα Α. Χατζηλιάκου, Ἰ. Λελοῦδας, Ν. Προεστόπουλος, Χ. Ε. Σούλης, Χρυσὸ Παγώνι, Σταγὼν Δρόσου, Δανὴ Γ. Κασοῦρη, Κατίνα Α. Χατζηπαναγιώτου, Εὐρυδίκη Κωσταντακοπούλου, Μαρ. Α. Σταθοπούλου, Δεσπούλα Μπότσαρη, Σ. Περεσίδης, Φανή Ι. Μιχαηλίδου (23).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Κασελάκης, Π. Μ. Παπουτόπουλος, Ἀττικὴ Λύσις, Κοκαλία Καστροῦ, Σεν. Καστροῦ, Φρ. Θ. Κουρῆς, Κ. Π. Νικολόπουλος, Ν. Π. Ἡρώτης, Κούλα Ἡρ. Κατσιμαντῆ, Εὐάγγ. Κ. Νόνης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέφας.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀριστ. Χρ. Μέγας (23—24).
ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Ν. Γ. Βαλασόπουλος, Φίλη τῶν Λυσιστῶν.

ΑΝΔΡΟΥ: Π. Α. Χρηστόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Εὐάγγ. Ι. Μπαλάφας.

ΒΡΑΧΑΤΙΟΥ: Ἐλευθερία Ι. Νικολαΐδου.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μαριέττα Ε. Γιαννοπούλου.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπ. Ν. Πουλῆς, Λεων. Ἀντ. Νικολόπουλος, Ν. Ἀν. Στραβάκος, Ν. Γ. Ἡλιόπουλος, Σ. Κωστόπουλος,

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Βασ. Σ. Βικῆτος, Γ. Α. Παπαναστασάκος (23), Ἰακ. Ραγγαντῆς.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσπασία Ἀν. Πυλαρινού.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Βλ. Α. Πάτης, Π. Ι. Δημητριάδου, Μιχ. Α. Τρίκας, Β. Α. Οικονομοπούλου, Κ. Β. Καυῆς.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ν. Γ. Σύλλας, Α. Β. Τσάφας, Γ. Α. Μαντῆς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Γ. Κατσαρός, Χ. Ν. Καραστέργιος, Σπ. Στ. Παπασιμάτης, Ν. Α. Σακελλάριος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Δεσ. Σπ. Δημόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ν. Ι. Φαρμακίδης.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἀντιγόνη Παπαϊωάννου, Μαρία καὶ Ἄνθος Π. Βαρελιώτης.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Κ. Πικροδημήτρη, Ἀργυρῆ Σπουργίου, Ἐνας χωρὶς ὑπογραφήν, Δ. Ε. Κούτσης, Θεοδ. Α. Δουκάκης, Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίου, Αἰκατερίνη Ι. Σπανδωνῆ, Μαρία Χρηστίνου Λουριώτη (23—24).

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Σπ. Τσερέπης.

ΦΙΛΑΤΡΩΝ: Γεωρ. Ι. Τσάφας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σένη Α. Λουτίνη, Πόπη Παπασπυρίδου, Ζάχος Βαμβακούλας Γ. Ν. Κωστής, Νίτσα Ν. Γερακίνη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίνα Π. Βόλτου, Αικατερίνη Ι. Ζερμπίνη, Ἐλένη Κ. Στρούμζη, Ἰωάννα Ι. Μέτση, Χ. Γ. Παπῆς, Ἀσπρὸς Κόρακας, Μαρία καὶ Χαρίκλεια Ζερμπίνη.

ΒΑΡΝΗΣ: Ἡλίας Ν. Ἡλιάδης (23).

ΒΙΡΚΕΤ-ΕΛ-ΣΑΜΠ: Ἰουλία Ι. Πολυταγίδου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Φανουράκης, Νικόλαος Μπουρνέλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γεώργιος Χρηστίδης (23), Μαρία Ρούση (23, 24).

ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Γρ. Φλωράς.

ΛΟΖΑΝΝΗΣ: Ἀμβρ. Τζιφός (23—24).

ΟΛΗΣΣΟΥ: Ἐλένη Ι. Γεωργαλά.

ΠΟΡΤ-ΣΑ-Ι-Δ: Π. Β. Ἀδάμ, Βασίλισσα τῆς Κύπρου, Γ. Χαρομουντάνης, Α. Χαρομουντάνης (23), Α. Ἀζιώτης, Γ. Σμαράγδης, Ἐλένη Λασκαλάκη, Γ. Μαιτσίδης, Ἐλένη Βρυωνίδου, Γ. Παγώνης, Θάλλων Ρόδου, Κερκυραϊκὴ Ἀῦρα, Εὐαγγέλια Σουρῆ.

ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Μάρθα Τριανταφύλλου.

ΡΑΜΑΔΙΟΥ: Μαρία Ἀνδρικοπούλου. (23—24).

ΣΜΥΡΝΗΣ: Στέλλα Βιολάντη, Ι. Λομβάρδος.

ΣΟΦΙΑΣ (Βουλγαρίας): Ι. Θ. Κύπρου (23—24).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων τὴν ὀρθὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐπέθισαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλογίσθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΠΑΝ. Μ. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 12 ἐν Πειραιεῖ, ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΗ ἐν Ἰωαννίνοις, ΣΠΥΡ. ΣΤ. ΠΑΠΑΣΤΑΜΑΤΗΣ ἐν Λαρίσῃ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΑΤΡΑΚΙΔΗΣ ὁδὸς Βαλτετσίου 3 ἐν Ἀθήναις. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργάφη δι' ἑξήμισιν, οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς διὰ μίαν τεμνηνίαν ἑκάστος, ὅλοι ἀπὸ 1' Ιουνίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.